

Tako je govorila mati, ko se je vrnila v kuhinjo in videla sinkove igrače posute s kosci steklovine.

Dečka ni bilo nikjer.

Iskali so ga že pred kosilom po hiši in hlevu, na vrtu in pri kokoših; popoldne so stikali pri sosedih in sosednih otrocih, na travnikih, ob lužah, ob vodi, na cesti ... povsod tam, kjer ga ni bilo. Mater je začelo resno skrbeti.

„Da ne bi kje padel v vodo!“

Povpraševali so pastirje, voznike, hlapce, tujce in sploh, kogar so dobili, če je videl tacega in tacega dečka, ki sliši na ime Tonček, nosi še zadej preklane hlače, posebno rad pa — prst v ustih.

Proti večeru pride mali ubežnik nekoliko objokan, počasi, skesano, ponižno in tiho sam domov. Truden, lačen, žalosten in plašen se je zatekel naravnost v materino krilo. Dve debeli solzi in za tema še dve sta mu potekli po razgretem licu v materin predpasnik.

Tonček je bil voljan kakor vosek in pripravljen vse povedati vse, dostati, samo da bi bil še pri mamici, pri ljubi mamici. Ko je vse povedal, so se ozrli mati skozi okno, potem so pa pogledali njega in ga praskali: „Ali pojdeš še služit, Tonče?“ —

— Ne, mamica, nikoli več!

Voz, konji, bič, jasli, vse se mu je zdelo sedaj lepše; celo za silo s papirjem zamašeno okno mu ni bilo prav nič na poti. V slast mu je šla večerja brez kruha in brez medu; na tihem si je pa mislil in sram ga je bilo, da se je zmotil, tako zelo zmotil.

Nedolžni deklici.

(Po nemškem.)

Kot cvetka blaga, čista
Stojiš tu pred menoj,
Pogledam te in rosa
Zalije pogled moj.

Roke ti rad na glavo
Položil bi tedaj,
Da Bog te čisto, blago
Ohrani vekomaj!

Greg. Gornik.

